

UZASADNIENIE

B. O. została oskarżona o to, że w dniu 05 sierpnia 2014 r. w W., będąc prezesem zarządu spółki (...) z siedzibą w O., przywłaszczyła ladę igloo/regał chłodniczy (...), 5 MB, rok produkcji 2009, o wartości oferowanej 16.033,20 złotych, należący do E. (...) S.A. z siedzibą we W., będący przedmiotem umowy leasingu operacyjnego nr (...), działając tym samym na szkodę E. (...) S.A., tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżona B. O. zajmowała stanowisko prezesa zarządu i jednocześnie była współwłaścicielem „(...)” sp. z o.o. z siedzibą w O..

W przedmiotowej spółce zatrudniony był również mąż oskarżonej K. O., który był kierownikiem prac na budowie.

W 2009 roku oskarżona B. O. w imieniu (...) sp. z o.o. zawarła z E. (...) S.A. trzy umowy leasingowe. Dwie umowy dotyczyły wózków widłowych, zaś trzecia lady chłodniczej.

W dniu 26.10.2009r. oskarżona B. O. w imieniu (...) sp. z o.o. zawarła w oddziale w Ł. z E. (...) S.A. umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem było urządzenie chłodnicze – lada igloo regał chłodniczy (...) rok produkcji 2009, o wartości oferowanej netto 16.033,20 zł. Przedmiotem zawartej umowy było przekazanie przez Leasingodawcę – E. (...) S.A., prawa do używania wybranej przez Leasingobiorcę rzeczy (przedmiotów leasingu) w zamian za umówione opłaty leasingowe, które zobowiązał się uiszczać Leasingobiorca - B. O.. Terminy płatności oraz wysokość opłat zawarte były w harmonogramie finansowym.

W okresie od października 2009r. do marca 2013 roku B. O. regularnie spłacała wszystkie raty leasingowe.

W międzyczasie spółka „(...)” sp. z o.o. popadła w problemy finansowe co spowodowało, że oskarżona zaprzestała regularnych płatności względem E. (...) S.A. W związku z pojawiającymi się problemami finansowymi spółki oskarżona podjęła próby kontaktu w celu porozumienia z E. (...) S.A. w zakresie wstrzymania działań i podpisania ugody umożliwiających spłatę zobowiązań względem E. (...) S.A. w terminie późniejszym.

W kwietniu 2013 roku B. O. kierowała również prośby do E. (...) S.A. o możliwość dokonania wpłaty zamykającej przedmiotową umowę leasingu. E. (...) S.A. poinformował oskarżoną, iż bez względu na zapis zawarty w tytule przelewu, płatności zostaną prześięgowane wedle najdalszych zaległości wszystkich trzech umów leasingowych. Wówczas oskarżona przelała kwotę 7500 tysięcy złotych.

W maju lub czerwcu 2013 roku oskarżona skontaktowała się z biurem obsługi E. (...) S.A. z prośbą o prolongatę w płatnościach, powołując się na widoczne zbliżające się problemy finansowe. Pracownik E. (...) S.A. zaproponował oskarżonej wówczas prolongatę na okres dwóch miesięcy pod warunkiem uprzedniego wpłacenia kwoty w wysokości sumy dwóch miesięcznych czynszów leasingowych wszystkich aktywnych w tym czasie umów leasingowych, co stanowiło kwotę około 6 tysięcy złotych. Oskarżona nie skorzystała ze wskazanej propozycji, ponieważ w obliczu problemów finansowych nie posiadała takiej kwoty, jak również rozwiązanie to nie było w jej ocenie korzystne dla spółki.

W czerwcu 2013 roku „(...)” sp. z o.o. spotkała się ze znacznymi problemami finansowymi, które uniemożliwiły regularne spłacanie zobowiązań bieżących. Spółka „(...)” nie otrzymała bowiem kwoty 220 tysięcy złotych wynikającej z prac murowych wykonanych na rzecz „P. (...)” S.A.

W związku z tym, że przewidywane problemy finansowe pojawiły się w czerwcu 2013 roku, a spółka nie posiadała zdolności kredytowej mogącej podratować budżet, wszystkie umowy leasingowe zostały karnie rozwiązane, a sprzęt leasingowy wymagany do natychmiastowego oddania.

W dniu 05 sierpnia 2013 roku została rozwiązana przedmiotowa umowa. Wypowiedzenie zostało odebrane przez oskarżoną w dniu 19 sierpnia 2013 roku pod adresem siedziby spółki „(...)”.

Od dnia 6 sierpnia 2013 roku windykacją należności z tytułu w/w umowy zajmowała się firma „C. (...)” S.A., która na podstawie udzielonego pełnomocnictwa przez E. (...) S.A. prowadziła czynności windykacyjne zmierzające do odzyskania należności i mienia z trzech umów leasingowych. Firma ta prowadziła również działania zmierzające do odbioru ład chłodniczych będących przedmiotem nin. postępowania.

W okresie od sierpnia do listopada 2013 roku były podejmowane przez D. K. reprezentującego firmę „C. (...)” S.A. wielokrotne próby kontaktu z oskarżoną, których celem było doprowadzenie do polubownego rozwiązania zaistniałej sytuacji.

Oskarżona B. O. spłacała raty leasingowe jedynie od momentu zawarcia przedmiotowej umowy leasingu do około marca 2013 roku. Od marca 2013 roku nie dokonała żadnej wpłaty, a także odmówiła zwrotu przedmiotów leasingu oraz nie wskazała ich miejsca przechowywania.

W dniu 25 listopada 2013 roku w mieszkaniu oskarżonej w W. odbyło się spotkanie pomiędzy D. K. z firmy „C. (...)” S.A., a mężem oskarżonej K. O.. Podczas spotkania ustalone zostało, że spółka dobrowolnie odda dwa wózki widłowe, będące przedmiotem dwóch umów leasingowych. Ponadto ustalono, iż należności z tytułu urządzeń chłodniczych zostaną spłacone w całości oraz że dokona ich pierwokupu, czym zakończy współpracę z leasingodawcą. W tym celu K. O. prosił o wskazanie wymaganej kwoty. Został wyznaczony termin spłaty w grudniu 2013 roku, wpłata ta nie została dokonana. Ustalono, iż wózki znajdowały się na budowach, były wskazane adresy na Śląsku i w B.. Zostały one zwrócone, zaś wymagalna kwota do spłacenia leasingu ład chłodniczych podana.

W dniu 09 grudnia 2013 roku D. K. skontaktował się z K. O. i zażądał wskazania miejsca przechowywania przedmiotów leasingu w postaci ład chłodniczych. K. O. odmówił podania miejsca ich składowania, zaslaniając się kompletnym brakiem wiedzy na ten temat.

Ostatecznie B. O. nie dokonała całości płatności na rzecz (...) S.A. jak i również nie zwróciła ład chłodniczych będących przedmiotem leasingu, pomimo rozwiązania umowy leasingu i żądania ich zwrotu.

Oskarżona nie była i nie jest karana.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następującego materiału dowodowego: częściowo wyjaśnień oskarżonej (k. 60 – 61, k. 66 – 68, k. 381 – 386, k. 390- 391) zeznań świadka D. K. (k. 22, k. 386 – 388), zeznań świadka K. O. (k. 53, k. 388 – 390), a także dokumentów: zawiadomienia o przestępstwie (k. 1 – 3), umowy leasingu (k. 5 – 8), kserokopii faktur (k. 9 – 10), umowy przelewu wierzytelności (k. 11), korespondencji do B. (k. 12 – 14), wezwań przesądowych (k. 15 – 17), wezwań do wydania rzeczy (k. 18 – 19), dokumentacji leasingowej (k. 27), wyciągu z KRS (k. 35-38, 45-48, 346-350) danych o karalności (k. 56, 339, 433), pisma B. O. wraz z załącznikami (k. 69-191), kopii zawiadomienia o popełnionym przestępstwie (k. 284 – 289), pisma (...) z załącznikami (k. 393 – 410), pisma z (...) (k. 414, k. 423-426).

Oskarżona B. O. zarówno na etapie postępowania przygotowawczego (k. 60-61, 66-68), jak również jurysdykcyjnego (k. 381-386, k. 390-391) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Na obu etapach postępowania oskarżona złożyła obszernie wyjaśnienia, w których bardzo szczegółowo opisała trudną sytuację, w jakiej znalazła się jej firma w okresie wskazanym w zarzucie oraz próby, jakie podejmowała w tym czasie, aby skontaktować się z E. (...)S.A. w celu uregulowania swoich należności. Oskarżona podała również powody dla których nie zwróciła powierzonej jej lady igloo/regal chłodniczy (...),5 MB.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd w przeważającej części uznał za wiarygodne wyjaśnienia złożone przez oskarżoną B. O.. Sąd nie dał wiary oskarżonej tylko w tym zakresie, w jakim nie przyznaje się ona do popełnienia zarzucanego jej czynu. Stanowisko przez nią tak zaprezentowane, pozostaje w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym również jej wyjaśnieniami złożonymi w toku postępowania przygotowawczego w których stwierdziła, iż „...w obliczu jawnego kłamstwa i manipulowania przez pana D. K. oraz nękania telefonicznego i osobistego przez innych pracowników „C. (...)” S.A. podjęłam decyzję o niezwracaniu sprzętu lady chłodniczej licząc na dialog bezpośredni z (...) (k. 67 v) . Z przedstawionego fragmentu wyjaśnień wynika, iż oskarżona miała wiedzę o konieczności oddania lady.

Co do pozostałych okoliczności przedstawionych w sprawie Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonej za prawidłowe z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym w sprawie niniejszej.

Są one bowiem zgodne z materiałem zgromadzonym, który został poddany analizie i został ujawniony w toku rozprawy głównej, ponadto nie kłóci się on z zasadami logiki, wskazami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Dodać należy, że Sąd pominął całkowicie wyjaśnienia oskarżonej w zakresie nękania jej i jej rodziny przez pracowników firmy „C. (...)” S.A. bowiem ta kwestia nie jest objęta przedmiotowym postępowaniem a nadto okoliczność ta była zgłaszana przez oskarżoną do organów ścigania.

Jako wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka K. O. (k. 53, k. 388 – 390). Zeznania te bowiem są spójne, logiczne i pozostają zgodne z materiałem zgromadzonym w aktach sprawy. Świadek, co prawda nie posiadał szczególnej wiedzy odnośnie umów zawartych przez oskarżoną, jednakże zeznawał zgodnie z fragmentami zapamiętanej przez siebie rzeczywistości.

Analogicznie jak w przypadku oskarżonej Sąd pominął całkowicie zeznania świadka w kwestii nękania oskarżonej i jej rodziny przez pracowników firmy „C. (...)” S.A. bowiem ta kwestia nie jest objęta przedmiotowym postępowaniem.

Przymiotem wiarygodności Sąd obdarzył zeznania świadka D. K. (k. 22, k. 386 – 388). Świadek w sposób jasny i logiczny opisał swoją rolę w procesie egzekwowania należności przez firmę „C. (...)” S.A. Przedstawił on fakty objęte swoimi obowiązkami służbowymi i wobec ich zgodności z pozostałym pisemnym materiałem dowodowym brak było podstaw do odmówienia im wiarygodności.

Dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy nie dały jakichkolwiek podstaw do tego, by je kwestionować pod względem wiarygodności i fachowości ich sporządzenia. Zaznaczyć należy, iż pozwoliły one na właściwą ocenę i weryfikację zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonej. Ich wartość dowodowa nie budziła wątpliwości Sądu, gdyż zostały sporządzone przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji oraz w przepisanej prawem formie. Ponadto w toku całego postępowania dowody te nie zostały zakwestionowane przez strony.

Oceniając wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, przyjąć należy, iż wina B. O., w świetle art. 284 § 3 k.k., nie budzi żadnych wątpliwości.

B. O. w okresie od dnia 19 sierpnia 2013 r. do dnia 9 grudnia 2013 roku W., będąc prezesem zarządu spółki „(...)” Sp. z o.o. z siedzibą w O., przywłaszczyła powierzoną ladę igloo/regał chłodniczy (...), rok produkcji 2009, o wartości oferowanej 16.033,20 złotych, należąca do E. (...)S.A. z siedzibą we W., będącą przedmiotem umowy leasingu operacyjnego nr (...), działając tym samym na szkodę E. (...) S.A. z siedzibą we W.

Oskarżonej zostało zarzucone naruszenie art. 284 § 2 k.k. Sąd Rejonowy uznał, iż kwalifikacja prawna czynu popełnionego przez oskarżoną została określona przez Prokuratora prawidłowo, jednakże uznając, iż czy ten stanowi wypadek mniejszej wagi należało kwalifikację tę zmienić na art. 284 § 3 k.k. Ponadto zdaniem Sądu należało również zmodyfikować opis czynu zarzucanego oskarżonej, gdyż z okoliczności sprawy wynika, iż oskarżona w okresie od dnia 19 sierpnia 2013 r. do dnia 9 grudnia 2013 roku W. przywłaszczyła powierzoną jej ladę, a nie jak wskazał oskarżyciel

w dniu 05 sierpnia 2014 roku. Z materiałów zgromadzonych w aktach sprawy wynika bowiem, że pismo informujące oskarżoną o wypowiedzeniu umowy i żądaniu natychmiastowego zwrotu przedmiotu umowy z dnia 05 sierpnia 2013 roku (k. 12) zostało jej doręczone w dniu 19 sierpnia 2013 roku (k. 14). A więc już od tej daty oskarżona winna oddać przedmiot leasingu. Data końcowa, jaka została uznana przez Sąd jako końcowa tj. data 9 grudnia 2013 roku, wynika z faktu, iż przez okres objęty zarzutem trwały próby ugodowego załatwienia sprawy, poprzez spłatę przez oskarżoną przedmiotu leasingu. Jednakże w dniu 9 grudnia 2013 roku nastąpiły ostateczne rozmowy, w których stwierdzono, iż zaległości nie zostały uregulowane, zaś mąż oskarżonej stwierdził, iż chciałby rozłożyć spłatę zaległości na kilka lat.

Zgodnie z art. 284 § 2 k.k. Kto przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Ponadto zgodnie z dyspozycją art. 284 § 3 k.k. W wypadku mniejszej wagi lub przywłaszczenia rzeczy znalezionej, sprawca podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

W doktrynie podkreśla się, że przywłaszczenie jest czynem, który w stronie podmiotowej jest taki sam jak kradzież, natomiast istotne różnice występują w znamionach strony przedmiotowej. W przeciwieństwie do kradzieży, sprawca przywłaszczenia nie dokonuje zaboru tej rzeczy (czyli nie uzyskuje jej w sposób bezprawny), lecz w chwili czynu jest w jej legalnym posiadaniu. Dlatego też przewidziano tu także typ kwalifikowany przywłaszczenia, wiążący się z powierzeniem danej rzeczy przez jej właściciela (tzw. sprzeniewierzenie). Taka bowiem sytuacja ma najczęściej miejsce przy przywłaszczeniach.

Istota przywłaszczenia sprawcy polega więc na bezprawnym potraktowaniu uzyskanej wcześniej cudzej rzeczy jak swojej własnej. Najczęściej w rachubę wchodzić będzie takie zachowanie, które będzie jednoznacznie wskazywać na traktowanie cudzej rzeczy lub prawa majątkowego jak swojego własnego (wyr. SN z 2.12.2008 r. II KK 221/08 Prok. i Pr. – wkł. 2009, Nr 5, poz. 13). Jako okoliczności świadczące o zamiarze przywłaszczenia wskazać można: odmowę wydania posiadanej rzeczy, uprzednio uzyskanej w związku z zawarciem umowy leasingu lub najmu przy jednoczesnym zaprzestaniu dokonywania bezspornych płatności związanych z odpłatnym ich użytkowaniem (zob. także rygorystyczną w ocenie tezę wyr. Sądu Wojewódzkiego w Krakowie z 30.9.1998 r., II AKA 190/98 do III K 22/97, KZS 1998, Nr 10, poz. 27).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że oskarżona wyczerpała znamiona powyższego artykułu. Jak wynika, ze zgromadzonego materiału dowodowego między E. (...)Spółką Akcyjną z siedzibą we W. a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. reprezentowaną przez prezesa B. O. doszło do zawarcia umowy leasingu, której przedmiotem było urządzenie chłodnicze – lada igloo regał chłodniczy RODOS 2,5 MB rok produkcji 2009, o wartości oferowanej netto 16,033,20 zł. Pismem z dnia 05 sierpnia 2013 r. przedmiotowa umowa została w trybie natychmiastowym wypowiedziana, a leasingobiorca został wezwany do zapłaty należności z tytułu ww. umowy oraz zwrotu przedmiotu leasingu. Następnie wskazać należy, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika również, że B. O. miała świadomość, że umowa leasingu została wypowiedziana, wobec czego nie może już dysponować powierzoną jej rzeczą. Pomimo tej świadomości nie spłaciła zaległości, ani nie zwróciła lada chłodniczej pomimo stanowczego żądania zwrotu. B. O. swoim zachowaniem uniemożliwiła pokrzywdzonemu wykonywanie jego uprawnień właścicielskich, w tym do korzystania i dysponowania rzeczą w sposób swobodny. W tym stanie rzeczy przyjąć należy, że władała ona przedmiotem leasingu jak właściciel, pomimo braku jakiegokolwiek tytułu prawnego ku temu i nie miała zamiaru jego zwrócenia, a więc wypełniła dyspozycję przepisu art. 284 § 3 k.k.

Jednocześnie wskazać trzeba, że dla wypełnienia znamion przestępstwa przywłaszczenia, osoba zatrzymująca rzecz działać musi z zamiarem *res sibi habendi*. W niniejszej jednak sprawie w świetle podniesionych wyżej okoliczności istnienie takiego zamiaru u B. O. jest oczywiste.

Zauważyć należy, że pomimo niekorzystnych, z punktu widzenia oskarżonej, warunków ostatecznego rozliczenia się z przedmiotowej umowy, narzuconych przez leasingodawcę, nie zważyło to jej z obowiązku zwrotu przedmiotów leasingu.

Po dokonaniu analizy materiału dowodowego Sąd dokonał zmiany kwalifikacji czynu oskarżonej, uznając go za wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 284 § 3 k.k.

Artykuł 284 § 3 k.k. obejmuje typ uprzywilejowany przestępstwa przywłaszczenia, o alternatywnie ujętych znamionach. Na pewno przy przestępstwie przywłaszczenia o wypadku mniejszej wagi decyduje zasadniczo wartość przywłaszczonej rzeczy. O uznaniu konkretnego czynu zabronionego za wypadek mniejszej wagi decyduje ocena jego społecznej szkodliwości, jako zmniejszonej do stopnia uzasadniającego wymiar kary według skali zagrożenia ustawowego przewidzianego w przepisie wyodrębniającym wypadek mniejszej wagi w kategorii przestępstw określonego typu. Określenie stopnia społecznej szkodliwości czynu należy do sfery ustaleń faktycznych w sprawie. Drogą prowadzącą do ustaleń w tym zakresie jest rozważenie przez organ procesowy wszystkich okoliczności istotnych z punktu widzenia znamion strony przedmiotowej i podmiotowej czynu zabronionego i nadanie im właściwego znaczenia w celu uściślenia ich wpływu na stopień społecznej szkodliwości. (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 15 lipca 2008 r. w sprawie III KK 162/08, OSNwSK 2008 nr 1, poz. 1455).

Uznając czyn zarzucony oskarżonej za wypadek mniejszej wagi, Sąd miał na względzie całokształt okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności zaś okoliczność, że zaległości oskarżonej z tytułu nieuiszczonych rat leasingowych (w porównaniu do wartości przedmiotu leasingu) były stosunkowo niewielkie - ok. 1 700 zł. Natomiast z pisma E. (...) wynika, że wierzytelność z zaległych opłat leasingowych z umowy leasingu w nominalnej wysokości 2 372,27 zł, została sprzedana spółce E. (...) zaś suma wpłat dokonanych przez oskarżoną z tytułu zawartej umowy leasingowej wynosi łącznie 20 690,37 zł (k. 423-425). Sąd miał na uwadze zatem, że łączna wysokość wpłat dokonanych na poczet przedmiotowej umowy, przekraczała wysokość samego przedmiotu leasingu.

Sąd Rejonowy przyjął, iż w stosunku do B. O. zasadne i celowe jest zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. W ocenie Sądu, zachodzą wszelkie przesłanki materialne, jak i formalne zastosowania instytucji określonej w art. 66 k.k. Przechodząc do omówienia przesłanek formalnych, podkreślić należy, iż oskarżona jest osobą niekaraną a ustawowy wymiar kary przewidziany za przestępstwo stypizowane w art. 284 § 3 k.k. mieści się w granicach, o których mowa w art. 66 § 2 k.k.

W ocenie Sądu, zarówno stopień winy oskarżonej jak i społeczna szkodliwość jej czynu nie może być uznana za znaczne. Działania oskarżonej podyktowane były ciężkimi warunkami życiowymi i ekonomicznymi w jakich się znalazła. Zrozumiałe jest w tej sytuacji rozżalenie oskarżonej z powodu ostatecznego nie dojścia do porozumienia w kwestii rozliczeń najpierw między E. (...), a ostatecznie pracownikami firmy „C. (...)” S.A. Ponadto Sąd uwzględnił, iż oskarżona dokonała większości wpłat rat leasingowych. Ponadto poczyniła ona starania zmierzające do ugodowego załatwienia sprawy i wykupienia przedmiotu leasingu. Nie bez znaczenia dla oceny niekonieczności stosowania reakcji karnej polegającej na wymierzeniu kary, pozostaje sytuacja osobista oskarżonej oraz jej osobowość. Wskazać należy, iż firma oskarżonej w 2011 roku otrzymała od E. (...) opinię jednego z najlepszych klientów, powołując się na historię spłat zobowiązań (k. 68 wyjaśnienia oskarżonej). Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, że oskarżona jest osobą zdemoralizowaną, czy też że działała z chęci uzyskania korzyści majątkowej. W tym stanie rzeczy, nie można uznać, że stopień winy oskarżonej jest znaczny, bądź że społeczna szkodliwość przypisanego jej czynu spełnia tę cechę. Wręcz przeciwnie, w przedmiotowej sprawie brak jest sposobności by móc uznać motywację sprawczyni za szczególnie naganną.

Nadto, brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że oskarżona, pomimo warunkowego umorzenia postępowania, nie będzie przestrzegająca porządku prawnego. Wprost przeciwnie, analiza dotychczasowej postawy oskarżonej, prowadzącej ustabilizowany tryb życia oraz dotychczasowa niekaralność za jakiegokolwiek przestępstwo, musi prowadzić do wniosku, że nie wejdzie w konflikt z prawem. Zdarzenie, będące przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, miało w życiu oskarżonej charakter incydentalny i brak jest podstaw by przypuszczać, że B. O. ponownie naruszy porządek prawny, bowiem w ocenie Sądu przedmiotowe postępowanie karne wywarło na niej wystarczający efekt wychowawczy.

Biorąc pod uwagę wagę zarzucanego czynu, Sąd uznał, że właściwe będzie warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres jednego roku próby, jako wystarczający dla oceny postawy oskarżonej.

Reasumując, w sprawie niniejszej istnieją wszelkie przesłanki do zastosowania instytucji, o której mowa w art. 66 k.k. Znaczna liczba istotnych okoliczności łagodzących, przy jednoczesnym braku okoliczności obciążających, pozwala na przyjęcie wyjątkowego jej charakteru. W ocenie Sądu, jakkolwiek wyrok skazujący, byłby w tych nadzwyczajnych okolicznościach orzeczeniem niesprawiedliwym. Wszystkie powołane powyżej okoliczności muszą przemawiać za przyjęciem „niestandardowości” zarówno okoliczności, w których doszło do popełnienia przestępstwa z art. 284 § 3 k.k. jak i okoliczności podmiotowych leżących po stronie oskarżonej, co powinno skutkować w tym przypadku warunkowym umorzeniem postępowania karnego na okres jednego roku próby.

Na wniosek pokrzywdzonego (k. 344) zobowiązano oskarżoną do częściowego naprawienia szkody w kwocie 1.700 zł na rzecz pokrzywdzonego E. (...) S.A. Kwota ta stanowi zaległość z tytułu niezapłaconych rat leasingowych (nie uwzględnia dodatkowych kosztów związanych z umową leasingową, wyliczonych przez(...)) i wynika z wyjaśnień samej oskarżonej (k. 67).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k., nie stwierdzając istnienia jakichkolwiek okoliczności, o których mowa w art. 624 §1 k.p.k..